

taget denne Udvikling, ved deres forøgede Indtagter. Vil man altsaa gaa den Vej ligeoverfor Husmandsjønner, forekommer det mig, at det ikke vilde være ganske ubilligt, om man ogsaa fremtidig tog noget Hensyn til de mindre bemidlede Fiskere, idet man ogsaa for dem kan tilføje, at, ihvorvel det principalt vil komme dem selv tilgode, vil det dog ogsaa hjælpe Fiskeriet op i dets Helhed, bevirke, at Andre ogsaa kunde faae Lyft til at lægge sig endnu mere efter denne Virksomhed. Der har, hvad Fiskeriet angaar, i længere Tid været ført Diskussion, om man særlig skulde lægge Bægt paa Hav- eller paa Kystfiskeriet. Jeg for mit Bedkommende anser begge for lige vigtige. Jeg skal ikke her nævne Havfiskeriet, fordi der i den Omstændighed, at de Fiskere, der have søgt om Understøttelse dertil, hovedsagelig ogsaa have faaet en saadan, ligger en berettiget Anerkjendelse af, at det anses for vigtigt. Kystfiskeriet besørger hovedsagelig den daglige Forsyning af Fisk, ikke alene til Hovedstaden, men ogsaa til de andre Kjøbstæder i Landet, og det vil man aldrig kunne undvære. Dertil kommer, at, naar Kystfiskeren gjerne vil arbejde sig frem — saavidt jeg erindrer, har jeg tidligere nævnt det her i Thinget — har han meget ondt ved at skaffe sig Penge til Laans, han kan ikke optage noget Laan i sin Vaad, og han kan heller ikke faae Nogen til at give sig Laan paa sine Redskaber. Fra Kysten drives desuden endel Fiskeri, der hører til det mest indbringende for Landet, nemlig Aalefiskeriet. Jeg tænker ikke her paa de Aal, der fanges i Aalestader eller i faste Ruser, men jeg tænker i dette Dialekt særlig paa de saakaldte Vandreaal. Det er ikke alene tusindevis, men jeg kan gjerne sige millionvis, at denne bestemte Slags Aal paa visse Aarstider kommer vandrende fra Sundet gjennem Drogden rundt Bøgestrømmen, og de repræsenterer enorme Kapitaler. Jeg kan udtale med fuldstandig Sikkerhed, at der i Bøgestrømmen til visse Tider har været saa mange Fisk, at Lodserne leilighedsvis have set Stimer, der, som en Enkelt har sagt, vare saa store, at han ikke har kunnet se Bunden for lutter Aal. Disse Aal fanges imidlertid ikke, og hvorfor fanges de ikke? Fordi Fiskerne ikke have Penge til at anskaffe de Redskaber, der behøves dertil, og det er dog ikke nye Redskaber, men det er ganske almindelige Aalegarn eller ganske almindelige Aaleruser af den Art, man altid har brugt. Jeg tror derfor, at den ærede Minister, naar de 12,000 Kr. eller den Bevilling, der angaar Fiskeriet, til næste Finantsaar skal uddeles, vil faae dobbelt Taknemmelighed imod iaar, hvis han ogsaa vil tage noget Hensyn til Kystfiskeriet og derigjennem til de enkelte Fiskere. Jeg skal ganske vist indrømme, at det er overordentlig vanskeligt for den ærede Minister at uddele disse Penge, fordi det vanskeligt for et Ministerium lader sig bestemme, hvornår af de Mange der skal have dem. Her vil For-

holdet blive det samme som under en Arbejdsløshed i trange Tider for de Fattige, saaledes som det tidligere er blevet nævnt, at, naar en Arbejdsforening gaar til Ministeriet om Understøttelse, vil den med fuld Føje faae til Svar: Vi kunne ikke, hvem skulde vi egentlig give Understøttelse til, alle Foreninger have forskjellige og uensartede Love. Dette billiger jeg. Jeg skal derfor tillade mig allerede nu at henlede den ærede Ministers Opmærksomhed paa, om det ikke nu, da man jo med Svær begynder at danne Fiskeriforeninger i Landet, vil være hensigtsmæssigt strax i Begyndelsen at sætte sig i Forbindelse med disse Fiskeriforeninger og altsaa itide paa en eller anden Maade sørge for, hvis det iøvrigt maatte finde den høitærede Ministers Bisald, at disse Foreninger indrettede deres Statuter saaledes, at de fulgte nogle af Ministeriets fastsatte Regler, eller i deres Bestyrelse optog et eller andet Medlem af Kommune- eller Amtsråd eller noget Lignende. Thi da vilde disse Fiskeriforeningers Bestyrelse blive den naturlige Vej til for Fremtiden ogsaa at yde Hjælp til de allermindeste og mest ubemidlede Fiskere, og en saadan Forenings Bestyrelse maatte altid være en Slags Garanti for Ministeren for, at Pengene virkelig kom paa de Steder, hvor der var Trang til dem, og hvor de vilde være til Gavn. — Jeg skal endnu tilføje et Par Ord om et af den ærede Indenrigsminister stillet Forslag angaaende et Laan til Fiskerifisket i Esbjerg. Jeg skal strax udtale, at jeg ikke skal stemme imod dette Forslag, men netop fordi jeg agter at stemme for det, finder jeg det rigtigt for mit eget Bedkommende at sige, at Grunden hertil er den, at jeg høier mig for, hvad andre Folk, der i Fiskerifager have langt mere Erfaring end jeg, anse for det Rigtige. Personlig tror jeg, derimod, — jeg ser bort fra min Mening, naar jeg stemmer for Forslaget — at disse Penge ville være bortkastede. Jeg tror det af den Grund, at det kun vil skade hele Sagen, naar Begyndere strax ville møde med et Dampskib ude i Søen for at fange Fisk med Trawl, hvilket nemlig er det, de ville. Jeg behøver vistnok ikke at nævne, at ethvert større Uheld, der har ramt de Fiskeriforetager, som af patriotiske Mænd have været satte i Gang her i Landet, at det uheldige Udfald, som det desværre har viist sig, at enkelte af dem have havt, altid for en Tid har standset Fiskerifagets Udvikling her i Landet, og jeg frygter for, at dette Foretagende ogsaa vil blive et Exempel herpaa. Jeg udtaler dette med saa meget større Bestemthed, som jeg er den eneste, der her i Landet har Kendskab til dels at fange og dels at seile med Fisk i Dampskib. Jeg har i sin Tid havt Noget, som man kalder en Dampvase. Det var et tæt Skib, i hvilket man transporterede Fiskene levende. Jeg har gjort mangfoldige Forsøg og havt kyndige Folk ombord til at lede Fiskemaaden med Trawl, men det